

тъ, който се завзема за първоначално-то обучение, нека намѣри отъ нѣйдѣ 20—30 колко-годѣ добры изображения, които да могатъ да възбудятъ дѣца-та на разговоръ. За това нѣщо могатъ послужи изображения на мѣста, на животны, на растения и на нѣкои работы отъ народный животъ. Учитель-тъ пò-напрѣдъ нека си пригответи разговоръ по тыя изображения, та че тогава да разказва, нъ безъ да брѣза и безъ да притуря излишны подробности. Дѣца-та не трѣбва да знають отъ пò-напрѣдъ изображения-та. Още, изображения-та не бива и да сѣдятъ окачени въ училището, инакъ тыи губятъ интереса си. Учитель-тъ трѣбва да доноси изображения-та въ училище-то едно по едно, и дори тогава да ги промѣнява, когато ся исприкаже за всичко-то съдрѣжаніе на изображението, и дори когато дѣца-та ся научатъ да приказватъ за изображение-то доста добрѣ. Отъ таково наглядно обучение ще има доста голѣмъ успѣхъ. Нъ учительтъ нека не мысли, че това наглядно обучение е таково, каквото тò трѣбва да бѣде. Правилното наглядно обучение си има системѣ, правила и способы, за които мы още не сме достигнали.

ЗА ПРЪВОНАЧАЛНО-ТО ОБУЧАВАНЕ НА ЧЕТЕНІЕ И ПИСАНІЕ.

Най-новый начинъ да ся учатъ дѣца на четене и писане може да ся нарѣче *исторический*, защото е основанъ на начина, съ който ся е изнамѣрилъ писмовный языкъ.

Най-голѣма-та работа на оныя, що сѣ изнамѣрили писмовный языкъ была тая: тии, като не были довольни съ иероглафическо-то изображаване на мы-